

й. Когато видял, много се изненадал. Та тя живеела в една каруца. Поразпитал този-онзи кои са, що са. Казали му, че е от много бедно ромско семейство, но било много добро момиче, трудолюбиво и весело.

Така принцът започнал да се среща всеки ден с ромкичето. Говорели си, разхождали се и от ден на ден все повече се влюбвали един в друг. Скоро принцът поискал да се ожени за нея. Девојката му казала:

– Трябва първо да поговоря с родителите си. Не мога нищо да предприема без тяхното съгласие.

– Добре – казал принцът. – Говори с тях. Ако искаш и аз да отида, да поговорим заедно.

– Не, не! Нека аз първо поговоря с тях, да чуя какво ще кажат, пък тогава!

Отишло момичето при майка си, баща си и братята си и им казало как се запознало с едно хубаво момче, колко било то добро, от колко време се срещали и че той ѝ предложил да се оженят. Искала да чуе какво ще ѝ кажат за това.

– Хубави неща казваш за него и разбирам, че го обичаш – казал бащата, – но ние искаме да го видим, да се срещнем с родителите му, да разберем що за хора са и дали може да се сватосаме с тях. Преди това не можем да дадем съгласието си.

На другия ден, когато отново се срещнали, момичето му разказало всичко, както си било. Принцът се притеснил. Много добре знаел, че падишахът не би позволил да вземе това бедно момиче, пък и ромкиче от чергарско семейство. Затова той ѝ казал:

– Добре, съгласен съм! Аз ще дойда да ме видят, но с родителите ми не искам да имат нищо общо!

– Как така да нямат нищо общо с родителите ти? Моите хора искат да говорят с тях!

– Ами как да ти кажа? – притеснило се момчето. – Майка ми е омъжена втори път за мъж, който не ме уважава. В къщата имам една стая и ще живеем там, но не мога да им кажа да се срещнат с родителите ти.

Момичето му повярвало и отговорило:

– Добре, ще предам всичко на родителите си и ще видим какво ще кажат.